

КРИМІНАЛЬНЕ ПРАВО, КРИМІНОЛОГІЯ

УДК 347.9 (477)

С. М. Авраменко

*аспірант кафедри криміналістики та судової медицини
Національної академії внутрішніх справ*

ОСОБА ЗЛОЧИНЦЯ У ЗЛОЧИНАХ, ПОВ'ЯЗАНИХ ІЗ РОЗБЕЩЕННЯМ НЕПОВНОЛІТНІХ

Події останніх років в Україні детермінували збільшення кількості злочинів, зокрема і статевих, які вчинені за участі неповнолітніх (малолітніх) осіб. Для їх розкриття та профілактики вкрай важливим є дослідження особи злочинця, як ключового елемента криміналістичної характеристики злочинів, що розглядаються.

Аналіз останніх досліджень і публікацій свідчить, що питання особи злочинця привертає увагу великої кількості науковців. Зокрема, А.П. Дьяченко, Н.Н. Изотов, І.І. Карпець, І.П. Колоскова, Є.С. Хижняк проводили дослідження особистості статевих насильників за різними поведінковими та віковими критеріями; О.В. Авраменко, Р.І. Благута та В.О. Захарова акцентували увагу на родинних зв'язках та оточенні; Н.А. Біляєв, О.О. Світличний, Ю.К. Сущенко, М.Д. Шаргородський досліджували вікові критерії криміналізації розбещення неповнолітніх; також ці питання досліджували Л.С. Волинець, Л.П. Гурковська, П.С. Дагель, Н.А. Ісаєв, І.В. Савчук та ін.

Незважаючи на те, що питання особи злочинця за злочинами, пов'язаними з розбещенням неповнолітніх, неодноразово були предметом досліджень у наукових працях вітчизняних і зарубіжних науковців, системних наукових досліджень щодо сучасного портрета особи злочинця-розбещувача неповнолітніх ще не проводилось.

Метою статті є систематизація наявної інформації про особу злочинця в злочинах щодо розбещення неповнолітніх та аналіз існуючих проблем теорії та практики.

Виходячи з мети, в статті вирішувалися такі завдання:

– проаналізувати існуючий стан наукових досліджень щодо особи злочинця за злочинами, пов'язаними з розбещенням неповнолітніх;

– з'ясувати найпоширеніші мотиви статевих злочинів та узагальнити портрети осіб, які їх здійснюють;

– узагальнити статистичні дані щодо злочинів у сфері розбещення неповнолітніх, та на їх основі розробити рекомендації щодо виявлення особи сучасного злочинця-розбещувача неповнолітніх.

Вивчення особи злочинця часто сприяє розслідуванню кримінальних проваджень, у яких, на перший погляд, немає жодних доказів та інформації про особу правопорушника. Багато вчених, розуміючи важливість цього питання, підходили до його вирішення різносторонньо.

Так, розглядаючи особу злочинця за злочини, пов'язані із розбещенням неповнолітніх, А.П. Дьяченко та І.П. Колоскова акцентували увагу на окремих характеристиках і проаналізували особистість статевих насильників за віком, рецидивом, груповим характером і станом сп'яніння [3, с. 100], а також за критеріями зайнятості та навчання.

Інші науковці [11, с. 213] досліджували, що типовою особою злочинця можуть бути гвалтівники; педофіли; садисти; насильники в сім'ї (вітчим, мачуха, батьки, усиновителі, опікуни, піклувальники); знайомі або друзі постраждалих неповнолітніх або їх батьків.

При характеристиці злочинця варто зупинитися на віці особи, що вчинила розпусні дії щодо особи, яка не досягла шістнадцятирічного віку. Ст. 156 КК не входить до переліку злочинів, відповідальність за вчинення яких передбачена з 14 років (ч. 2 ст. 22 КК). Відтак, відповідальності підлягає особа, якій виповнилося шістнадцять років на момент вчинення кримінального правопорушення.

Питання віку злочинця за розбещення неповнолітніх, передбаченого ст. 156 КК, належить до дискусійних у науці та практиці. Вчені, що досліджували дане питання, по-різному оцінювали вік, з якого може наставати кримінальна відповідальність за розбещення неповнолітніх. Так, на думку ще радянського вченого М.Д. Шаргородського, суб'єктом злочину слід визнавати 18-річну особу. «В протилежному випадку, – зазначив цей учений, – відсутні чіткі критерії щодо вирішення питання про те, хто із неповнолітніх є потерпілим, а хто – винуватим. Кримінальна відповідальність за розбещення неповнолітніх завжди повинна наступати з 18 років» [10, с. 659]. На противагу, Ю.К. Сущенко зазначає, що вимога щодо досягнення повноліття або статевої зрілості суб'єкта злочину у цьому випадку не базується на чинному законі

й не відповідає завданню охорони нормального статевого розвитку підростаючого покоління [16, с. 9].

Переважає більшість науковців підтримують позицію щодо підвищення віку суб'єкта досліджуваного злочину до 18 років. При цьому наводяться такі аргументи. По-перше, формування установок у сексуальній сфері в неповнолітніх віком від 16 до 18 років, як правило, є незакінченим. Неправомірно покладати на нього роль «контролера статевої поведінки» іншого неповнолітнього одного з них віку або трішки молодшого. Соціальний обов'язок статевого контролю може покладатися виключно на повнолітніх осіб. По-друге, з настанням вісімнадцятирічного віку питання про досягнення статевої зрілості особи не виникає. Хоча закон і не вимагає обов'язкової статевої зрілості суб'єкта зазначеного злочину, але притягнення до відповідальності підлітка, який здебільшого не досяг статевої зрілості, за розпусні дії щодо такого ж підлітка, який також не досяг статевої зрілості, важко визнати доцільним і обґрунтованим [12, с. 124–125].

Якщо звернутися до статистики ОВС, поданої в табл., то за останній рік в Україні особами у віці від 16 до 18 років не було вчинено жодного розбещення, за 2014 рік зафіксоване одне розбещення неповнолітнього даною категорією осіб. Натомість щороку вчиняється декілька розбещень особами,

які не досягли віку кримінальної відповідальності, тобто дітьми до 16 років (таблиця 1) [15].

На наш погляд, пропозиція про підвищення віку потерпілого є обґрунтованою і актуальною, підлітки не завжди розуміють наслідки своїх дій та готові свідомо відповідати за них, тому потребують підвищеної уваги суспільства та захисту їхніх інтересів державою. Також, на наш погляд, у шкільну програму потрібно включити уроки, на яких дітям роз'яснювалися б заборонені законом дії і невідворотну відповідальність за них, адже частина підлітків вчиняє правопорушення, не розуміючи правових наслідків, а часто не усвідомлюючи, що їхні дії є злочином.

Щодо вікової категорії дорослих злочинців, то відповідно до статистичних даних, наведених у табл., переважна більшість розбещень неповнолітніх вчиняється особами у віці від 29 до 39 років, у віці від 18 до 28 вчиняється майже така ж кількість розбещень неповнолітніх, як і у віці від 40 до 54 років. Непоодинокими є випадки вчинення даного злочину особами у віці старше 60 років.

Особа, які розбещують неповнолітніх, мають досить високий освітній рівень як для злочинців, щоправда він нижче освітнього рівня населення в цілому. Примітно, що вища освіта не є перешкодою для статевих злочинів, більше того, злочинці,

Таблиця

На основі аналізу статистичних даних ОВС автором систематизовано інформацію щодо злочинів у сфері розбещення неповнолітніх та градація цих злочинів за віковим критерієм, критеріями зайнятості та освіти

Градація злочинів за критеріями		2014 рік	2015 рік
Виявлено осіб, які вчинили розбещення		60	54
з них	громадян України	59	53
	громадян іншої держави	1	1
	жінок	3	1
	вчинили злочин у стані алкогольного сп'яніння	18	16
Вік засуджених на момент вчинення злочину	до 14 років	0	1
	від 14 до 16 років	2	0
	від 16 до 18 років	1	0
	від 18 до 28 років	14	14
	від 29 до 39 років	24	19
	від 40 до 54 років	14	13
	від 55 до 59 років	1	2
Зайнятість засуджених на момент вчинення злочину	учні шкіл, ліцеїв, коледжів, гімназій	2	0
	студенти навчальних закладів	0	2
	безробітні	13	7
	працевдатні, які не працювали і не навчалися	24	26
Освіта на час вчинення злочину	повна і базова вища	6 (10%)	3 (6%)
	професійно-технічна	17 (28%)	13 (23%)
	повна чи базова загальна середня	35 (58%)	37 (69%)
	початкова або без освіти	2 (3%)	1 (2%)

котрі навчалися у школах, вузах, відрізняються підвищеною витонченістю своїх дій, а також уміням уникати викриття [18, с. 99–101].

Аналізуючи статистичні дані, наведені у табл., ми дійшли висновку, що за 2014 р. необхідно зазначити, що 10% осіб, що вчинили розбещення, мали вищу освіту, ще 28% – професійно-технічну освіту, 58% мали повну середню освіту або ж базову середню освіту, лише одиниці не мали освіти або мали початкову. В 2015 р. значно низився освітній рівень злочинців. Так кількість осіб, які мали вищу освіту, скоротилася до 6%, тих, хто мав професійно-технічну – до 23%, значно зросла кількість громадян, що мали повну середню освіту чи базову середню освіту 69%.

Значна кількість розбещень учиняється в стані алкогольного сп'яніння. Алкоголізм є однією з основних умов у механізмі більшості статевих злочинів. Як показують дослідження, у алкоголіків спостерігається досить широка різноманітність поєднань алкоголізму і статевих розладів [4, с. 12]. Це, переважно, порушення статевого бажання щодо об'єкта (гомосексуалізм), віку (педофілія, ефебофілія, німфофілія, геронтофілія), родинних зв'язків (інцест), рідше зустрічаються порушення статевого бажання за способом його задоволення (наприклад, сексуальний садизм) [2, с. 14–15].

Поряд із цим, відповідно до статистичних даних органів внутрішніх справ за 2014–2015 р. р., третина розбещень неповнолітніх вчинялися злочинцями у стані алкогольного сп'яніння (див. табл.). Однак за останні роки не зустрічалося жодного випадку вчинення розбещення особами в стані токсичної інтоксикації.

У дослідженнях аномального суб'єкта насильницьких статевих злочинів, як правило, виявляється кілька моментів:

1) поряд із численними психічними порушеннями у даної категорії осіб часто зустрічається розлад статевого бажання в рамках парафільної і псевдопарафільної поведінки;

2) до психологічних особливостей відносяться також значні варіації статево-рольової ідентичності;

3) психосексуальні порушення роблять значний вплив на процеси вольового контролю в період кримінальної поведінки;

4) психологічні та патопсихологічні особливості сексуальних порушень представляють можливості прогнозу сексуальної поведінки і оцінки суспільної небезпеки особи злочинця з психосексуальними аномаліями [5, с. 59–64].

При оцінці психопатологічних порушень та їх ролі в генезі насильницької сексуальної поведінки фахівці займають різні позиції. Так, А.В. Блувштейн різко критикує «патологізацію» і «психологізацію» статевих злочинців, акцентуючи увагу на тому, що наявні у них відхилення не впливають на

кримінальну відповідальність [1, с. 120]. Натомість, В.А. Козуля [7, с. 86–88], навпаки, наділяє парафільні відхилення роллю провідних причин злочинної поведінки, що відносяться до вольового компоненту юридичного критерію неосудності, тобто мають правові наслідки. Н.А. Ісаєв оцінює обидві точки зору як крайнощі й обґрунтовує «золоту середину», вдаючись для цього до докладного аналізу психологічних і патопсихологічних механізмів статевої поведінки і її кримінальної реалізації [5, с. 62].

Заслуговує на увагу мотивація статевих злочинів щодо малолітніх. Легко припустити абсолютне панування сексуальних спонукань, що виникають на ґрунті відповідних потреб. Проте доведено, що сексуальний мотив присутній не завжди [17, с. 40].

Для кримінальної ситуації в Україні актуальним є різке зниження мотиваційного порогу, в результаті чого злочин вчиняється з першого, часто неусвідомленого спонукання. Причина – зменшення кількості стримуючих мотивів через психологію всездозволеності, прославлення прав і свобод особистості при замовчуванні обов'язків, падіння моралі та ціннісних установок суспільства, що завжди супроводжує соціальні реформації, а також слабка ефективність діяльності правоохоронних органів. Все це призводить до психології ризику, яка пов'язана з необґрунтованою ставкою на швидкість реагування на зовнішні подразнення і надією на безкарність, і саме це спричиняє збільшення статевих злочинів відносно малолітніх [18, с. 99–101].

Якщо говорити про морально-психологічні якості осіб, які вчиняють статеві злочини, то характерним є егоцентризм, при якому власні бажання і почуття розглядаються, як єдинозначущі для вибору варіанта поведінки і підлягають безумовному задоволенню. У науковій літературі виділяються такі риси морально-психологічної характеристики статевих насильників:

– жорстокість, яка переходить у грубість; цинізм; відсутність почуття сорому; неповага до людей; егоїзм; споживацьке ставлення до оточуючих; розгнущданість та не визнання жодних перепон на шляху до задоволення статевого бажання; моральна розбещеність [6, с. 45].

Особи, які вчиняють насильницькі статеві злочини відносно малолітніх, у тому числі і розбещення, як правило, одружені або мають постійного статевого партнера поза шлюбом – дорослу жінку. Але статеві контакти з ними не приносять сексуального задоволення або ж є неможливими в той час і в тих формах, які потрібні чоловікові. Це може бути пов'язано зі слабкістю або з наявними деформаціями сексуального бажання самого чоловіка, або з фригідністю партнерки та ін. [18, с. 99–101].

На сьогоднішній день актуальною проблемою є боротьба зі злочинцями, у яких є порушення психосексуальної орієнтації за віком об'єкта, так звані педофіли та особи, які страждають на ефеболю.

Педофілія – це порушення психосексуальної орієнтації за віком об'єкта, статевий потяг до дітей. Сексопатологи стверджують, що явища педофілії частіше спостерігаються в підлітків, у 30-літніх і літніх чоловіків. Серед підлітків основну частину складають особи, що у зв'язку з ретардацією психосексуального й емоційного розвитку не вміють налагоджувати контакт із однолітками і спілкуватися з ними. У групі 30-літніх переважають одружені чоловіки, які не зуміли влаштувати свої сексуальні і соціальні відносини – це фрустровані чоловіки, що одержують статеве задоволення в грі з дівчатками і не ризикують піти на близькість із дорослими жінками. Серед літніх найчастіше трапляються особи самотні і такі, що страждають статевими розладами. Самотні шукають у спілкуванні з дівчатками виходу зі свого сиротливого положення, більшість із них також стикається із труднощами в контактах із жінками, а літні чоловіки зі статевими розладами використовують це спілкування для стимуляції своєї гаснучої сексуальності [19, с. 87–88].

Нерідко педофілія формується на фоні передчасного психосексуального розвитку, і тоді вона буває стійкою. У випадках педофілії винятково рідко трапляються статеві акти, так само як і згвалтування. Зазвичай, усе ґрунтується на «добровільних засадах». Лише підлітки використовують залякування і погрози. У деяких випадках педофілія може поєднуватися із садизмом, що становить собою велику небезпеку [13, с. 119].

Серед педофілів відзначається високий відсоток вихідців із інтелігентного середовища [3, с. 326–329]. Представники цієї групи – невпевнені в собі чоловіки, виховані під зайвою материнською опікою і з ізоляцією від «поганих товаришів», а часто просто позбавлені в дитячому та підлітковому віці контактів з однолітками. Це спричинено тим, що їх матері, негативно оцінюючи своє заміжжя, знаходили в синах компенсацію незадоволеної у шлюбі чуттєвості. Під їх впливом сини вкрай негативно оцінювали особистість батька, сприймаючи його як злого і грубого «мужлана» [14, с. 210].

Ефебофілія та німфофілія – статевий потяг до неповнолітніх підліткового і юнацького віку. При їх формуванні, так само як і педофілії, труднощі контактів з однолітками відіграють не останню роль, хоча вони виражені значно менше. Сексуальна поведінка при ефебофілії (німфофілії) мало відрізняється від звичайної, однак можна відзначити і деякі особливості: бесіди під видом статевої освіти, демонстрація порнографічних зображень, фільмів, «випадкове» залишення на видному місці порнографічних рукописів. Особи з ефебофілією (німфофілією) прагнуть знайти роботу в колективах підлітків. У багатьох випадках контакти з підлітками внаслідок їхньої прихованості проходять непоміче-

ними. Особливо просто, навіть з почуттям подяки сприймаються юнаками-підлітками прояви ефебофілії в жінок. Жінки добровільно беруть на себе наставництво над підлітком при перших його кроках у сексуальне життя [9, с. 346; 19, с. 313].

Педофілія може бути як постійною, коли людину сексуально збуджують виключно статевонезрілі або такі, що знаходяться в стадії статевого дозрівання, діти, так і тимчасовою, замісною, коли пріоритет, в основному, надається дорослим партнерам, але при неможливості або ускладненості сексуального контакту із дорослими партнерами суб'єкт переключає свою увагу на дітей або підлітків [8, с. 66].

Головна небезпечність педофілії та ефебофілії, з поглядів сексопатологів, полягає в тому, що дії педофіла до дитини або підлітка в більшості випадків є явною або прихованою формою сексуального насилля. Це спричиняє дуже серйозне довготривале травмування дитячої та підліткової психіки, що в майбутньому приводить до різноманітних психічних розладів та ускладнень у сфері як особистого, так і суспільного життя. Спроби самогубств, страхи, депресії, маніакально-депресивний психоз, посттравматичний синдром, сексуальні розлади, психічні проблеми загального характеру, зловживання алкоголем і таблетками, що потім переростає у алкоголізм та наркоманію, антисоціальна поведінка та інші проблеми – ось далеко не повний перелік наслідків, які спричинені сексуальним насиллям над дитиною. Показовим є й той факт, що близько 50% засуджених педофілів самі були жертвами сексуальної експлуатації в дитинстві [13, с. 121].

При характеристиці особи злочинця слід також звернути увагу на громадянство, оскільки із статистичних даних, наведених у табл., видно, що за останні декілька років переважна більшість розбещень вчиняються українцями, зафіксовані лише поодинокі випадки вчинення даного злочину іноземцями.

Статистичні дані, наведені в табл., доводять, що велика кількість злочинців, а саме, кожен другий, на момент вчинення кримінального правопорушення були працездатними, але ніде не працювали і не навчалися. Також у 2015 році на момент вчинення розбещення неповнолітніх кожен 7–8 злочинець був безробітним.

Підсумовуючи, зазначимо, що проаналізувавши існуючий стан дослідження проблеми формування портрета злочинця, у злочинах щодо розбещення неповнолітніх виявлено: злочинцем із розбещення неповнолітніх може бути особа – від малолітнього до похилого віку, з достатньо високим рівнем освіти, схильна до різних психічних аномалій та морально розбещена. При цьому, як правило, злочин вчиняється в стані алкогольного сп'яніння. Також з'ясовано, що найпоширеніши-

ми мотивами статевих злочинів є: зняття сексуальної напруги; сексуальне самоствердження; отримання гіперкомпенсації; сексуальні спонукання, що виникають на ґрунті відповідних потреб тощо. Основними характеристиками особи сучасного злочинця-розбещувача неповнолітніх є: особи, переважно українці, віком від 18 до 54 років, працездатні, які не працюють і не навчаються, мають повну чи базову загальну середню, рідше професійно-технічну освіту та, як правило, перебувають у стані алкогольного сп'яніння.

Література

1. Блувштейн А.В. Соотнесение социального и биологического в личности сексуального преступника [Текст] / А.В. Блувштейн // Актуальные проблемы борьбы с преступностью : сб. науч. тр. – Ярославль, 2004. – 180 с.
2. Волинець Л.С. Надання допомоги дітям – жертвам злочинів, пов'язаних із торгівлею дітьми, дитячою проституцією, дитячою порнографією, проти статевої свободи та статевої недоторканості дитини, з урахуванням національної та міжнародної практик [Текст] / Л.С. Волинець, Л.П. Гурковська, І.В. Савчук. – К. : К.І.С., 2011. – 132 с.
3. Дьяченко А.П. Насильственные преступления против личности в странах Содружества Независимых Государств в 2000–2004 г. г. [Текст] / А.П. Дьяченко, И.Ю. Колоскова // Уголовное право. – 2006. – № 1. – 100 с.
4. Изотов Н.Н. Уголовная ответственность за насильственные действия сексуального характера [Текст] : автореф. дис. на соиск. учен. степени канд. юрид. наук : спец. 12. 00. 08 « Уголовное право и криминология ; уголовно-исполнительное право» / Н.Н. Изотов. – Ставрополь, 2000. – 17 с.
5. Исаев Н.А. Психологические и патопсихологические особенности лиц с насильственными формами криминального сексуального поведения [Текст] / Н.А. Исаев // Юридическая психология. – 2006. – № 2. – С. 59–64.
6. Козлюк Л.Г. Криминологична характеристика особистості злочинця, який вчинив статевий злочин щодо неповнолітнього [Текст] : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.08 / Л.Г. Козлюк. – К., 2009. – 214 с.
7. Козуля В.А. Психологические и психиатрические аспекты серийных сексуальных преступников [Текст] / В.А. Козуля // Серийные сексуальные преступления и борьба с ними : сб. науч. тр. – Казань, 2003. – С. 86–88.
8. Кон И.С. Сокращение детей и сексуальное насилие [Текст] / И.С. Кон // Педагогика. – 1998. – № 5. – С. 63–67.
9. Крафт-Эбинг Р. Половая психопатия с обращением особого внимания на извращение полового чувства [Текст] : монография / Р. Крафт-Эбинг. – М.: Республика, 1996. – 591 с.
10. Курс советского уголовного права. Особенная часть [Текст] : учеб. курс. / Отв. ред. Н.А. Беляев, М.Д. Шаргородский. – Л. : Изд-во Ленингр. ун-та, 1973. – Т. 3. – 836 с.
11. Особливості розслідування окремих видів злочинів : збірник методичних рекомендацій / за заг. ред. О.В. Авраменка, Р.І. Благути, О.В. Захарової. – Львів: Львівський державний університет внутрішніх справ, 2015. – 692 с.
12. Світличний О.О. Вікові критерії криміналізації розбещення неповнолітніх / О.О. Світличний [Текст] // Правова держава: історія, сучасність та перспективи формування в Україні: III Всеукраїнська науково-практична конференція (Запоріжжя, 23 квітня 2010 р.), матеріали: у 2 ч. – Запоріжжя: Юридичний ін-т ДДУВС. – 2010. – Ч. II. – С. 123–125.
13. Світличний О.О. Кримінальна відповідальність за розбещення неповнолітніх [Текст] : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.08 / О.О. Світличний. – З., 2012. – 231 с.
14. Старович З. Судебная сексология [Текст] / З. Старович. – М. : Юридическая литература, 1991. – 336 с.
15. Статистичні дані ОВС. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.gp.gov.ua/ua/stat.html>.
16. Сущенко Ю.К. Ответственность за половые преступления против несовершеннолетних по советскому уголовному праву. [Текст] : автореф. дис. на соиск. ученой степ. канд. юрид. наук : Спец. 12.00.08 – «Уголовное право и криминология, уголовно-исполнительное право» / Ю.К. Сущенко. – Саратов : Саратов. юрид. ин-т, 1967. – 21 с.
17. Хижняк Є.С. Особливості розслідування статевих злочинів щодо малолітніх [Текст] : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.09 / Є.С. Хижняк. – О., 2013. – 233 с.
18. Хижняк Є.С. Характеристика особистості злочинців, які вчиняють злочини щодо малолітніх [Текст] / Є.С. Хижняк // Південноукр. часопис. – 2012. – № 3. – С. 99–101.
19. Шостакович Б.В. Экспрессионизм [Текст] : монография / Б.В. Шостакович, А.А. Ткаченко. – Таганрог: Сфинкс, 1991. – 200 с.

Анотація

Авраменко С. М. Особа злочинця у злочинах, пов'язаних із розбещенням неповнолітніх. – Стаття.

У статті аналізується особа злочинця у злочинах, пов'язаних із розбещенням неповнолітніх. З'ясовуються найпоширеніші мотиви статевих злочинів та узагальнюються портрети осіб, які їх здійснюють. Підсумовуються статистичні дані щодо злочинів у сфері розбещення неповнолітніх, та на їх основі розробляються рекомендації щодо виявлення особи сучасного злочинця-розбещувача неповнолітніх.

Ключові слова: особа злочинця, розбещення неповнолітніх, злочин, мотив.

Аннотация

Авраменко С. М. Личность преступника в преступлениях, связанных с развращением несовершеннолетних. – Статья.

В статье анализируется личность преступника в преступлениях, связанных с развращением несовершеннолетних. Выясняются распространенные мотивы половых преступлений и обобщаются портреты лиц, их совершающих. Суммируются статистические данные о преступлениях в сфере развращения несовершеннолетних, и на их основе разрабатываются рекомендации по выявлению лица современного преступника растлителя несовершеннолетних.

Ключевые слова: личность преступника, развращение несовершеннолетних, преступление, мотив.

Summary

Avramenko S. M. Identify the perpetrators of crimes related to the sexual abuse of minors. – Article.

The article analyzes the identity of the perpetrator of the crimes related to the sexual abuse of minors. Investigates common motifs of sexual crimes and generalized portraits of persons committing them. Sum statistics on crimes in the sphere of corruption of minors and on their basis are developed recommendations for the identification of the person of the modern criminal corrupter of minors.

Key words: identity of the offender, corruption of minors, crime, motive.